

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **DAVO CAR, s.r.o.**, se sídlem U Tvrze 669/40b, 108 00 Praha 10, zast. Mgr. Martinem Hejzlarem, advokátem, se sídlem Mezibranská 1579/4, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, 110 15 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2023, č. j. 3 A 85/2020-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“), kterou se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2020, č. j. MPO 16496/2020, které potvrdilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskoprávního (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 16. 1. 2020 č. j. MHMP 53799/2020, kterým uznal stěžovatelku vinnou ze spáchání přestupku dle § 8a odst. 2 písm. b) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o reklamě“), za což byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 15 000 Kč podle § 8a odst. 6 písm. c) zákona o reklamě. Stěžovatelka jako zadavatelka reklamy porušila § 2 odst. 1 písm. b) zákona o reklamě, kde se zakazuje reklama, která je nekalou obchodní praktikou podle zvláštního právního předpisu (§ 4 odst. 1, 3 a § 5 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“).

[2] Podezření ze spáchání přestupku začalo být prověřováno dne 5. 6. 2019, kdy byl prvostupňovému orgánu doručen podnět oznamovatele, že dne 9. 4. 2018 koupil

u stěžovatelky vozidlo *Renault Laguna 2,0 DCI Bose Edition*, VIN: X (dále jen „vozidlo“). Podle reklamy a prodejních dokladů mělo mít výkon motoru 110 kW, ale podle technického průkazu a vyjádření zástupce Renault pro ČR to bylo však 96 kW. Oznamovatel předložil prvostupňovému orgánu řadu důkazů, které byly založeny do správního spisu a které měly prokazovat nekalou praxi ve zveřejněné reklamě stěžovatelkou. Společnost Renault ve vyjádření uvedla, že jeho výrobcem garantovaný výkon motoru daného vozidla dosahuje hodnoty 96 kW; ve vyjádření společnosti Cebia se uvádí, jak jsou do jejího systému zadávány údaje o vozidlech; dále je ve spise vyjádření Ministerstva dopravy k technické prohlídce vozidla nutné k registraci vozidla v České republice a kupní smlouva na vozidlo ze dne 9. 4. 2018. Ve spise je založen protokol ze dne 27. 8. 2018 vystavený společností ATX-DXNO LTD. o měření výkonu motoru, který naměřil výkon motoru ve výši 118,7 kW a faktura ze dne 14. 9. 2018, č. 3831867 vydaná společností PYRAMIDA Průhonice PLUS, s.r.o, kde bylo fakturováno odstranění nelegálního softwaru (tzv. chip tuning) a přeprogramování jednotky vstřikování, která zvyšovala výkon vozidla. Dále oznamovatel doložil fakturu ze dne 9. 1. 2018, č. SAG18/000182 (podle ní stěžovatelka koupila vozidlo od společnosti ALD Automotive s výkonem motoru 96 kW) a také kopie (špatně čitelná) osvědčení o registraci vozidla (technický průkaz) č. X ze dne 23. 4. 2018 s výkonem motoru 96 kW.

[3] Stěžovatelka předložila prvostupňovému orgánu kopii webových stránek s inzercí na vozidlo zveřejněnou na webu <https://davocar.cz/nabidka-aut/renault-laguna-2-0-dci-bose-edition-1-majitel-19223> s výkonem motoru 110 kW, protokol o technické prohlídce vozidla ze dne 1. 2. 2018, technickou historii vozidla ze dne 20. 12. 2017, doklad č. 1EFP332 ze dne 19. 11. 2012 k vozidlu s výkonem motoru 96 kW a kopii certifikátu ze dne 30. 10. 2012, s výkonem motoru 96 kW.

[4] Přestupku se stěžovatelka dopustila tím, že dne 21. 1. 2018 zadala reklamu vozidla „*Renault Laguna 2,0 DCI Bose Edition, 1. majitel, stav tachometru: 141 700 km, výkon: 110 kW*“ zveřejněnou v roce 2018 na webovém portálu <https://davocar.cz/nabidka-aut/renault-laguna-2-0-dci-bose-edition-1-majitel-19223> s věcně nesprávným údajem „výkon: 110 kW“, ve které byl uveden výkon motoru vozidla 110 kW, přestože podle technického průkazu k vozidlu, faktury k vozidlu vydané v Belgii ze dne 9. 1. 2018 a nabývajících dokumentů z Belgie (dokladu č. 1 EFP332 ze dne 19. 11. 2012 a certifikátu ze dne 30. 10. 2012), byl uveden výkon 96 kW. Z takto zjištěného skutkového stavu v době vystavení reklamy do jejího stažení dne 9. 4. 2018 (tj. do zakoupení vozidla oznamovatelem) vycházel prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí a odmítl námitku stěžovatelky, že vozidlo dosahovalo v době inzerce výkonu motoru 110 kW, jelikož toto své tvrzení stěžovatelka žádným důkazem k datu zadání reklamy nepodložila. Prvostupňový orgán nemohl přihlídnout k údajům o výkonu motoru, které byly naměřeny po čtyřech měsících od zakoupení automobilu, konkrétně protokolu ze dne 27. 8. 2018 vystaveného společností ATX-DXNO LTD. o měření výkonu motoru, který naměřil výkon motoru ve výši 118,7 kW a byl dodán oznamovatelem.

[5] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pokud obviněná chtěla inzerovat skutečný výkon motoru, aby zabránila klamání potenciálních zákazníků „knižním“ údajem 96 kW, tak jí nic nebránilo, aby v rámci inzerce zároveň uvedla, že podle technického průkazu je výkon motoru 96 kW. Při prodeji jakéhokoli zboží a obzvláště při vytváření reklamy k němu, je povinností prodejce sdělovat spotřebiteli vždy pravdivé a komplexní

pokračování

údaje. Jelikož tak obviněná neučinila, chtěla inzerované vozidlo, které mělo podle technických parametrů nižší výkon motoru, nabízet výhodněji k prodeji jako vozidlo s vyšším výkonem motoru, i přestože věděla, že výkon motoru vozidla dle dokumentů k němu, které stěžovatelka prvostupňovému orgánu předložila, je uveden 96 kW.

[6] Stěžovatelka v **žalobě** zopakovala své námitky uvedené v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu. Namítala nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného, dále že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spisu, jelikož byly nesprávně vyhodnoceny důkazy a skutková zjištění. Stěžovatelka tvrdí, že vozidlo v době prodeje dosahovalo skutečného výkonu motoru 110 kW, což bylo prokázáno záznamem v protokolu z měření společností ATX-DXNO LTD., a také fakturou ze dne 14. 9. 2018, č. 3831867 vydanou společností PYRAMIDA Průhonice PLUS, s.r.o., ve které bylo prokázáno, že oznamovatel si nechal výkon automobilu snížit a stěžovatelka neměla možnost nijak s automobilem manipulovat a zpětně již nelze zjistit skutečný výkon motoru vozidla, když jej oznamovatel nechal přeprogramovat. Dále namítala porušení zásady *in dubio pro reo*, jelikož prvostupňový orgán přihlédl pouze k důkazům v její neprospěch a nepřihlédl k těm v její prospěch.

[7] Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** setrval na svém stanovisku, že skutkový stav byl zjištěn důkladně a porušení zákona a naplnění skutkové podstaty bylo prokázáno, i kdyby vozidlo ve skutečnosti dosahovalo výkonu motoru 110 kW, tak stěžovatelce nic nebránilo uvést do inzerce, že výkon dle technického průkazu je uveden 96 kW. Nadto, pokud chtěla tvrdit vyšší výkon motoru, tak by toto své tvrzení musela doložit certifikátem o jeho zvýšení a tuto skutečnost nechat zapsat do technického průkazu vozidla, aby se vyhnula jeho technické nezpůsobilosti. Z těchto důvodů navrhoval zamítnutí žaloby.

[8] **Městský soud** neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Konstatoval, že není sporu o tom, že stěžovatelka dne 21. 1. 2018 zadala reklamu vozidla „Renault Laguna 2,0 DCI Bose Edition, 1. majitel, stav tachometru: 141 700 km, výkon: 110 kW“ zveřejněnou v roce 2018 na webovém portále
<https://davocar.cz/nabidka-aut/renault-laguna-2-0-dci-bose-edition-1-majitel-19223> s věcně
 nesprávným údajem „výkon: 110 kW“. Zjištěný skutkový stav správnými orgány má oporu ve správním spisu, není s ním v rozporu; městský soud ověřil, že ze shromážděných podkladů (faktura SAG18/000182 ze dne 9. 1. 2018, technický průkaz k vozidlu, doklad č. 1EFP332 ze dne 19. 11. 2012 a certifikát ze dne 30. 10. 2012) nevyplývá jiný údaj o výkonu motoru, než 96 kW. Městský soud tedy shodně s žalovaným dospěl k závěru, že bylo povinností stěžovatelky uvést ve zveřejněné reklamě pravdivé údaje o vozidle. Za pravdivé údaje o vozidle je přitom nutno považovat údaje uvedené v platných dokladech k vozidlu ke dni zadání reklamy, což byl výkon motoru vozidla 96 kW. Tvrzení, že výkon motoru v době zadání reklamy činil 110 kW, nedoložila stěžovatelka žádnými důkazy. Pokud by mělo vozidlo v době inzerce skutečně výkon motoru vyšší, než vyplývá ze shora uvedených dokladů, musel by být takový výkon zaznamenán v certifikátu o změně výkonu motoru a v technickém průkazu vozidla.

[9] Městský soud podotkl, že pokud odkazuje stěžovatelka na výsledek měření výkonu vozidla ze dne 27. 8. 2018, který doložil oznamovatel, podle kterého výkon motoru byl 118,7 kW, jedná se o měření provedené o více než sedm měsíců později, než byla zadána reklama, a více než čtyři měsíce poté, co došlo k prodeji vozidla. Stalo se tak poté, co reklama

přestala být aktuální. Z takového měření nelze při posouzení skutkového stavu vycházet. Pro věc je podstatné zjištění stavu vozidla v době, kdy byla zveřejněna reklama. Reklamu stěžovatelka zadala dne 21. 1. 2018, jak sama uvedla v podání ze dne 16. 9. 2019. K prodeji vozidla oznamovateli došlo podle kupní smlouvy dne 9. 4. 2018. Reklama byla inzerována s údajem o výkonu vozidla 110 kW, byť podle dokladů k vozidle z uvedeného období výkon motoru byl 96 kW. Odkaz stěžovatelky na doklad oznamovatele č. 3831867 ze dne 14. 9. 2018, že na vozidle došlo k přeprogramování vstřikovací jednotky, není relevantní, neboť nevypovídá nic o výkonu motoru vozidla v době zveřejnění dotčené reklamy. Rozhodný údaj o výkonu motoru vozidla jednoznačně vyplývá z dokladů k vozidlu shromážděných správními orgány a založených ve spisu, k ověření tohoto údaje nebylo potřeba odborné zjištění či znalecký posudek, jak požadovala stěžovatelka.

[10] Dle městského soudu správním orgánům v souzené věci nevznikly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Skutková zjištění učinily na základě podkladů shromážděných v průběhu správního řízení, které jsou součástí spisového materiálu, z nich je skutkový stav zjevný. Nebylo namístě tudíž aplikovat ve věci zásadu *in dubio pro reo*, neboť správním orgánům stěžovatelka nepředestřela žádné důkazní prostředky, na jejichž základě by v dané věci vyvstaly pochybnosti ohledně výkonu motoru. Městský soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatelky, že nebyl naplněn materiální znak přestupku.

[11] V **kasační stížnosti** stěžovatelka namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti vesměs opakuje námitky uplatněné v žalobě. Namítala, že městský hodnotil v rozporu se skutkovým stavem či úplně opominul jako důkaz listinu, na které bylo zaznamenáno měření výkonu vozidla; fakturu ze dne 14. 9. 2018, č. 3831867 vydanou společností PYRAMIDA Průhonice PLUS, s.r.o., ve které bylo prokázáno, že oznamovatel si nechal výkon automobilu snížit; a také reklamační protokol ze dne 12. 8. 2018, kde bylo stěžovatelkou uvedeno, že motor vozidla má jiný výkon než ten, který byl uveden v technickém průkazu vozidla. Dále namítala nenaplnění skutkové podstaty přestupku, jelikož dle dikce zákona se za klamavou obchodní praktiku považuje taková, která obsahuje věcně nesprávnou informaci, je tedy nepravdivá. Stěžovatelka se takového jednání nedopustila, jelikož inzerovala vozidlo s jeho skutečným výkonem a v reklamě nikterak nedeclarovala, že tento výkon je v souladu s listinami náležejícími k vozidlu. Tudíž nemohla negativně ovlivnit ekonomické chování spotřebitele. Dále namítala, že v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. 5 As 162/2019-43, ve kterém jí bylo vytýkáno, že měla v reklamě uvádět skutečný stav věcí, nikoliv ten uvedený v listinách k vozidlu, pokud má o jeho pravdivosti důvodné pochybnosti. Dále stěžovatelka namítala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila, tudíž naplnila liberační důvod dle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v relevantním znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a měla být odpovědnosti za přestupek zproštěna.

[13] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** se ztotožňuje s rozhodnutím městského soudu a navrhuje ji jako nedůvodnou zamítnout, jelikož naplnění skutkové podstaty přestupku bylo spolehlivě prokázáno, nelze posuzovat výkon motoru vozidla v jiné době než v době, kdy byla příslušná reklama zadána.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozsudek městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení však nepředstavuje nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. N 26/52 SbNU 247).

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný. Stěžovatelka namítala v kasační stížnosti, že se městský soud nevypořádal se skutečností, proč si oznamovatel nechal výkon motoru snížit, když vyšší výkon motoru znamená vyšší hodnotu vozidla a neshledala žádný důvod, proč by tak učinil, pokud by jej nevedla pouze snaha účelově poškodit stěžovatelku. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že oznamovatel není stranou soudního sporu, tou je žalovaný, přičemž zodpovězení této otázky není relevantní pro rozhodnutí městského soudu, relevantní je pouze prokázání skutečnosti, zda stěžovatelka naplnila znaky skutkové podstaty přestupku. V rozsudku městského soudu obsažená argumentace tvoří koherentní celek, z něhož je zřejmé, jaké úvahy městský soud vedl k vysloveným závěrům a jakým způsobem se soud vypořádal s žalobními námitkami; věcná správnost závěrů městského soudu je již otázkou meritorního přezkumu napadeného rozsudku.

[18] Dle § 1 odst. 2 zákona o reklamě *reklamou se rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak.*

[19] Dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o reklamě *zakazuje se reklama, která je nekalou obchodní praktikou podle zvláštního právního předpisu; za takovou reklamu se nepovažuje umístění produktu v audiovizuálním díle nebo jiném zvukově obrazovém záznamu, splňuje-li podmínky stanovené jiným právním předpisem.*

[20] Dle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě *právníká nebo podnikající fyzická osoba se jako zadavatel dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) zadá reklamu, která je nekalou obchodní praktikou.*

[21] Dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele *obchodní praktika je nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.*

[22] Dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele *nekalou obchodní praktikou se rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Obchodní praktiky, které se považují za nekalé za všech okolností, jsou uvedeny v příloze č. 1 a 2 tohoto zákona.*

[23] Dle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele *obchodní praktika se považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*

[24] Dle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě se dopustí přestupku *právníká nebo podnikající fyzická osoba jako zadavatel tím, že v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) téhož zákona zadá reklamu, která je nekalou obchodní praktikou. Co se rozumí nekalou obchodní praktikou, stanoví zákon o ochraně spotřebitele, který nekalou obchodní praktiku definuje v § 4 odst. 1 jako praktiku, která je v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. V odstavci 3 téhož ustanovení se dodává, že nekalou obchodní praktikou se rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Klamavým konáním se pak ve smyslu § 5 odst. 1 rozumí obchodní praktika, která obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Stručně řečeno, k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě dojde také tehdy, pokud zadavatel reklamy poruší zákaz reklamy, která je nekalou obchodní praktikou tím, že při inzerci zboží uvede nepravdivý údaj. Ve věci je otázkou sporu, zda údaj uvedený stěžovatelkou v reklamě zadané dne 21. 1. 2018 o výkonu motoru vozidla v hodnotě 110 kW byl klamavý, resp. nepravdivý.*

[25] V daném případě inzerovaná reklama prokazatelně obsahovala údaj, který neodpovídal technickým (knižním) údajům v dokladech k vozidlu. V tomto směru se jednalo o údaj nepravdivý. Není přitom rozhodné, zda oznamovatel, který vozidlo koupil, byl na tuto skutečnost v době prodeje ze strany stěžovatelky výslovně upozorněn. Oznamovatel na uveřejněnou reklamu s nepravdivým údajem reagoval. Oznamovatel si sice mohl koupit vozidlo rozmyslet, nicméně za nekalou obchodní praktiku je považováno již takové jednání podnikatele, jehož podstatou je jeho snaha negativně ovlivnit ekonomické chování spotřebitele. Při uplatňování kritéria týkajícího se podstatného narušení na skutečné případy je zásadní pojem „*rozhodnutí ohledně koupě*“. Pod tento pojem lze zahrnout veškerá rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek výrobek nebo službu koupí, zaplatí za něj najednou nebo částečně, ponechá si jej nebo se jej zbaví anebo ve vztahu k němu

pokračování

uplatní právo vyplývající ze smlouvy (např. odstoupení od smlouvy), ať již se spotřebitel rozhodne jednat nebo zdržet se jednání. K posouzení praktiky z hlediska toho, zda praktika je nekalá či nikoliv, totiž platí (v souladu s pokyny Evropské komise k uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu), že spotřebitel ani nemusí uskutečnit nákup, aby učinil obchodní rozhodnutí, protože za rozhodnutí o obchodní transakci jsou považovány již ty činnosti, které spotřebitel běžně provádí v předkupní fázi.

[26] Stěžovatelka namítala, že rozhodnutí vydané žalovaným je v rozporu se zjištěními uvedenými ve spisu. Prvostupňový orgán na str. 3 rozhodnutí uvedl, že „[o]bviněná zakoupila vozidlo „Renault Laguna“ v Belgii dle faktury ze dne 9. 1. 2018. Na této faktuře byl uveden výkon motoru 96 kW. Obviněná ihned po zakoupení vozidla zadala dne 21. 1. 2018 jeho reklamní nabídku na webový portál, avšak s věcně nesprávným údajem o výkonu motoru 110 kW. Pisatel, ovlivněn reklamou, zakoupil dne 9. 4. 2018 posuzovaný automobil. Orgánu dozoru byl předložen technický průkaz k vozidlu č. X, ze dne 23. 8. 2018, ve kterém je uveden maximální výkon motoru 96 kW. Tento výkon motoru byl rovněž uveden v nabývacích dokumentech z Belgie, a to dokladu č.1 EFP332, ze dne 19. 11. 2012 a certifikátu ze dne 30. 10. 2012.“ Podle doložených dokladů byl výkon motoru vozidla 96 kW, nikoliv 110 kW.

[27] Nejvyšší správní soud konstatuje ve shodě s městským soudem, že správními orgány popsany skutkový stav má oporu ve správním spisu, jeho součástí jsou listiny, na které správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí odkazují. Městský soud ověřil, že ze shora zmiňovaných podkladů (faktura SAG18/000182 ze dne 9. 1. 2018, technický průkaz k vozidlu, doklad č. 1EFP332 ze dne 19. 11. 2012 a certifikát ze dne 30. 10. 2012) nevyplývá jiný údaj o výkonu motoru, než 96 kW a Nejvyšší správní soud s tímto tvrzením souhlasí. Jedná se přitom o údaj natolik zásadní, že může spotřebitele ovlivnit v jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, neboť údaj výkonu motoru vozidla je takovým údajem, který spotřebitel zvažuje již při prvním kontaktu s nabízeným vozidlem. Správní orgány tedy náležitě zjistily skutkový stav, Nejvyšší správní soud se proto se závěrem městského soudu ohledně naplnění skutkové podstaty uvedeného správního deliktu plně ztotožňuje.

[28] Případný vyšší výkon vozidla měl být především zapsán v technickém průkazu v den inzerce vozidla, aby tento údaj mohl být považován za pravdivý a deklarovaný, což konstatoval ve svém rozhodnutí jak žalovaný, tak i městský soud. Vozidlo s nezapsanou úpravou změny výkonu motoru v technickém průkazu (tj. nelegální změnou) je totiž vozidlem, které není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích [v dalších podrobnostech viz zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a vyhláška Ministerstva dopravy č. 211/2018 Sb., o technických prohlídkách vozidel]. Stěžovatelka nedoložila žádný důkaz, který by výkon motoru vozidla ve výši 110 kW ke dni zadání reklamy prokazoval, tudíž nebyla ani oprávněna tuto skutečnost uvádět ve své inzerci. Nelze jí tedy přisvědčit v tvrzení, že uváděla údaj věcně správný.

[29] Stěžovatelka namítala v kasační stížnosti, že městský soud nesprávně vyhodnotil důkazy obsažené ve správním spise, konkrétně listinu, na které bylo zaznamenáno měření

výkonu vozidla; fakturu ze dne 14. 9. 2018, č. 3831867 vydanou společností PYRAMIDA Průhonice PLUS, s.r.o., ve které bylo prokázáno, že oznamovatel si nechal výkon automobilu snížit a také reklamační protokol ze dne 12. 8. 2018, kde je stěžovatelkou uvedeno, že motor vozidla má jiný výkon než ten, který je uveden v technickém průkazu vozidla. Stěžovatelka namítala, že tyto listiny poskytovaly přímý důkaz, že vozidlo mělo v době prodeje výkon motoru ve výši 110 kW. Usuzovala tak z důvodu, že vozidlo měl po celou dobu v držení oznamovatel. Avšak Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že toto tvrzení nemá oporu ve správním spisu. Stěžovatelka měla totiž vozidlo k dispozici v době reklamačního řízení, tj. od 12. 5. 2018 do 31. 5. 2018 (reklamace byla vyřízena stěžovatelkou dne 28. 5. 2018, vozidlo bylo oznamovatelem převzato dne 31. 5. 2018). Nadto byly stěžovatelkou namítané dokumenty založeny do správního spisu z podnětu oznamovatele, jelikož se snažil doložit skutečnost, že stěžovatelka s vozidlem manipulovala v době reklamačního řízení a provedla na něm nelegální úpravu, která vedla ke zvýšení výkonu motoru vozidla na 110 kW. Tudíž toto tvrzení stěžovatelky nemůže obstát a není možné z těchto důkazů prokázat, že vozidlo mělo v době prodeje výkon motoru ve výši 110 kW, jelikož důkazy byly pořízeny několik měsíců po prodeji vozidla, respektive inzerování reklamy vozidla, a kromě oznamovatele měla vozidlo v dispozici i stěžovatelka.

[30] Stěžovatelka namítala, že na základě certifikátu z Belgie, který však nepředložila, měla informace, že vozidlo má výkon motoru 110 kW. Tuto hodnotu také inzerovala, aby uvedla pravdivý údaj, nikoliv ten uváděný v technickém průkazu vozidla ve výši 96 kW. Učinila tak na základě i předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. 5 As 162/2019-43, ve kterém jí bylo vytýkáno, že inzeruje údaj o stavu tachometru vozidla, který je uveden v dokumentech k vozidlu, o kterém ovšem ví, že není v souladu se skutečně najetými kilometry. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že tento případ je odlišný, jelikož se netýká výkonu motoru, ale údaje o najetých kilometrech vozidlem. Výkon motoru je zjistitelný především z údaje v technickém průkazu k vozidlu, který je veřejnou listinou. Technický průkaz vozidla je veřejnou listinou jak dle judikatury Ústavního soudu (např. srov. Nález Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 1463/11, nález ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 561/12, a usnesení ze dne 11. 3. 2008, sp. zn. III. ÚS 812/06), tak i podle judikatury Nejvyššího soudu (např. rozsudek ze dne 11. dubna 2007, sp. zn. 21 Cdo 694/2006), tudíž je presumována správnost údajů v něm uvedených; technické údaje o vozidle by měly být uváděny především v souladu s touto veřejnou listinou. Oproti tomu stav tachometru vozidla není v žádné veřejné listině zaznamenán, lze s ním bez větších obtíží manipulovat, dojde k tzv. stočení kilometrů. Proto není možné se pouze spoléhat na údaj o počtu najetých kilometrů, které zobrazuje tachometr vozidla. Pokud jsou zde důvodné pochybnosti, tak je prodávající povinen tuto skutečnost prověřit a kupujícího na ni upozornit a údaj o najetých kilometrech v reklamě neuvádět, tak aby se nedopustil klamavého jednání. Avšak jak už bylo několikrát konstatováno, výkon motoru vozidla ve výši 110 kW ke dni zadání reklamy (tj. 21. 1. 2018) zůstává pouze v rovině tvrzení stěžovatelky a nebyl nijak prokázán. Stěžovatelka toto své tvrzení deklaruje na základě důkazů poskytnutých oznamovatelem, které neměla v době zadání reklamy k dispozici (měření výkonu proběhlo dne 27. 8. 2018 a snížení výkonu vozidla bylo fakturováno dne 14. 9. 2018). Stěžovatelka v replice ke kasační stížnosti namítala, že pokud tyto důkazy deklarující skutečný výkon motoru vozidla nebyly pro správní orgány dostatečné, tak si měly opatřit vlastní důkazy na základě principu materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Jak bylo konstatováno výše, jak prvostupňový orgán, tak i žalovaný měly

pokračování

skutkový stav za spolehlivě prokázaný a bylo na stěžovatelce, aby prokázala opak, k čemuž byla prvostupňovým orgánem vyzvána, jak je uvedeno na straně tři jeho rozhodnutí.

[31] Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že stěžovatelka neprokázala, že při inzerci vozidla uvedla pravdivý údaj, a že se tudíž nedopustila klamavého jednání dle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Stěžovatelka jako zadavatelka reklamy odpovídá za správnost jí uváděných údajů o nabízeném vozidle. Je nutné, aby uváděné údaje prověřovala s odbornou pečlivostí, neboť spotřebitel nemá důvod o pravdivosti jím uváděných skutečností pochybovat. Těto povinnosti stěžovatelka v daném případě nedostála. Stěžovatelka tak svým jednáním prokazatelně naplnila shora uvedené znaky skutkové podstaty přestupku podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě.

[32] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací městského soudu ohledně (ne)naplnění liberačního důvodu stěžovatelkou dle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy že neučinila vše, co bylo možné od ní požadovat, aby zabránila přestupku. Odpovědnost právnické osoby za přestupek je v daném případě odpovědností objektivní, která nevyžaduje zavinění. Zákonem nastavená delikttní odpovědnost právnické osoby je mírněna výše zmíněným ustanovením. Stěžovatelka si byla vědoma, že údaj o výkonu motoru uvedený v technickém průkazu k vozidlu neodpovídá hodnotě, kterou inzerovala. Pokud by chtěla učinit vše, aby přestupku zabránila, tak měla do své inzerce uvést, že skutečný výkon motoru ve výši 110 kW není zapsán v technickém průkazu vozidla, kde je uvedena hodnota výkonu motoru ve výši 96 kW, jak ve svém rozhodnutí konstatoval žalovaný.

[33] Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. dubna 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu